

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/540/2015
Identifikačné číslo spisu:	7211202594
Dátum vydania rozhodnutia:	07.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7211202594.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne W. D., bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. Timeou Schwarcovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Pražská 4, proti žalovanému Okresnému súdu Košice II, so sídlom v Košiciach, Štúrova 29, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde

Košice I pod sp. zn. 17 C 76/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. marca 2014 sp. zn. 1 Co 403/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I rozsudkom z 29. januára 2013 č.k. 17 C 76/2011-96 žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165 969,59 € zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala neoprávnený zásah žalovaného do jej osobnostných práv, ku ktorému malo dôjsť nepravdivým tvrdením. Dospel k záveru, že takýto zásah nevyplyva zo žiadneho listinného dôkazu, nakoľko žalovaný nikoho neinformoval o tom, že by menovite žalobkyňa bola zodpovedná za nezaloženie odporu proti trestnému rozkazu do súdneho spisu a za následné nesprávne vyznačenie právoplatnosti trestného rozkazu. Táto skutočnosť bola pritom len jedným z viacerých pochybení, ktorých sa žalobkyňa dopustila pri plnení svojich služobných úloh, a ktoré napokon viedli k skončeniu jej štátnozamestnaneckého pomeru (§ 40 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe; ďalej len „zákon č. 312/2001 Z.z.“). Poukázal tiež na to, že žalobkyňa nevyužila možnosť podať proti disciplinárnemu postihu či služobným hodnoteniam sťažnosť, ani sa nedomáhala preskúmania rozhodnutia o odvolaní zo štátnozamestnaneckého pomeru súdom (§ 50, § 144 zákona č. 312/2001 Z.z.). Keďže neboli preukázané predpoklady úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti, žaloba je nedôvodná. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 26. marca 2014 sp. zn. 1 Co 403/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V plnom rozsahu sa stotožnil s jeho skutkovými zisteniami i

právnymi závermi (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.), a na zdôraznenie správnosti uviedol, že rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. (z dôvodu, že štátny zamestnanec podľa záverov v dvoch bezprostredne po sebe nasledujúcich služobných hodnoteniach nevykazuje požadované výsledky v štátnej službe) nemôže byť považované za zásah do osobnostných práv žalobkyne, nakoľko žalovaný takýmto rozhodnutím plnil svoju právnu povinnosť, uloženú mu zákonom. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Namietala, že sudy jej odňali možnosť pred nimi konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), keď napriek jej návrhu nezažiadali od žalovaného osobný spis, ktorý bol potrebný pre zistenie skutočných dôvodov nepriaznivého služobného hodnotenia žalobkyne, a nevykonali ďalšie potrebné dôkazy. Nebolo vyhovené jej žiadosti, aby vec prejednal a rozhodol iný súd (§ 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.). Rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a sú tiež nedostatočne odôvodnené, lebo ani jeden z konajúcich súdov sa dostatočne nevysporiadal s tvrdeniami žalobkyne a dôkazmi, ktoré v konaní predložila. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobkyňa dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré

vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. dovolateľka netvrdila a dovolací súd ich existenciu nezistil. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ku ktorej došlo tým, že súd prvého stupňa nevykonal všetky potrebné dôkazy a rozhodol bez úplného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.). V prejednávanej veci z obsahu spisu nevyplýva, že by bolo žalobkyni niektoré z týchto práv odňaté.

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie účastníkov konania. Súd je oprávnený vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je toho názoru, že je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999, R 6/2000).

Ani nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá. Ak k nej v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania.

So zreteľom na argumentáciu dovolateľky, že v konaní nebolo vyhovené jej návrhu na prejednanie veci iným súdom, sa dovolací súd zaoberal aj otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade podľa § 237 písm. g/ O.s.p. Dospel však k záveru, že zo spisu nevyplývajú žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybnosť o nezaujatosti sudkyne súdu prvého stupňa, či senátu odvolacieho súdu (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa tohto ustanovenia.

Podľa názoru dovolateľky súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012).

a rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne) správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že dovolateľka namieta i nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čo malo za následok jeho nepreskúmateľnosť. Najvyšší súd k tomu uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.